

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

6. december 2018 *

»Præjudiciel forelæggelse – anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer – direktiv 2005/36/EF – anerkendelse af uddannelsesbeviser opnået efter uddannelsesperioder, som delvist overlapper hinanden – værtsmedlemsstatens kontrolbeføjelser«

I sag C-675/17,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Consiglio di Stato (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Italien) ved afgørelse af 12. oktober 2017, indgået til Domstolen den 30. november 2017, i sagen

Ministero della Salute

mod

Hannes Preindl,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling),

sammensat af formanden for Fjerde Afdeling, M. Vilaras, som fungerende formand for Tredje Afdeling, og dommerne J. Malenovský, L. Bay Larsen (refererende dommer), M. Safjan og D. Šváby,

generaladvokat: M. Bobek,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Hannes Preindl ved avvocati M. Schullian og C. Senoner,
- den italienske regering ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato M. Russo,
- den spanske regering først ved A. Gavela Llopis, derefter ved L. Aguilera Ruiz, som befuldmægtigede,
- den østrigske regering ved G. Hesse, som befuldmægtiget,

* Processprog: italiensk.

– Europa-Kommissionen ved H. Støvlbæk og L. Malferrari, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 21, 22 og 24 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer (EUT 2005, L 255, s. 22).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem Ministero della Salute (sundhedsministeriet, Italien) (herefter »ministeriet«) og Hannes Preindl vedrørende dette ministeriums afvisning af at anerkende et uddannelsesbevis som læge udstedt af den kompetente østrigske myndighed.

Retsforskrifter

EU-retten

- 3 1. og 19. betragtning til direktiv 2005/36 er affattet således:
»(1) I henhold til [EF-]traktatens artikel 3, stk. 1, litra c), er fjernelse af hindringerne for den frie bevægelighed for personer og tjenesteydelser et af [Den Europæiske Unions] mål. Dette indebærer for medlemsstaternes statsborgere, at de bl.a. har ret til at udøve et erhverv som selvstændig eller lønmodtager i en anden medlemsstat end den, hvor de har erhvervet deres erhvervsmæssige kvalifikationer. Endvidere skal der i henhold til [EF-]traktatens artikel 47, stk. 1, udstedes direktiver om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser.

[...]
- (19) Den frie bevægelighed og den gensidige anerkendelse af uddannelsesbeviser for læger, sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, tandlæger, dyrlæger, jordemødre, farmaceuter og arkitekter bør være baseret på det grundlæggende princip om automatisk anerkendelse af uddannelsesbeviser, hvor minimumsuddannelseskravene er harmoniseret. Adgangen i medlemsstaterne til erhvervet som læge, sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, tandlæge, dyrlæge, jordemoder og farmaceut bør desuden være betinget af, at den pågældende har et bestemt uddannelsesbevis, som sikrer, at den pågældende har fulgt en uddannelse, som opfylder de fastsatte minimumskrav. Denne ordning bør suppleres af en række erhvervede rettigheder, som de uddannede erhvervsudøvere nyder godt af på visse betingelser.«
- 4 Direktivets artikel 1 med overskriften »Formål« bestemmer:
»I dette direktiv fastsættes de regler, hvorefter en medlemsstat, der på sit område kræver bestemte erhvervsmæssige kvalifikationer for adgang til eller udøvelse af et lovreguleret erhverv (i det følgende benævnt »værtsmedlemsstaten«), anerkender de erhvervsmæssige kvalifikationer, der er opnået i en

eller flere andre medlemsstater (i det følgende benævnt »hjemlandet«), og som giver indehaveren af de pågældende kvalifikationer ret til dér at udøve det samme erhverv, med henblik på adgang til og udøvelse af det pågældende erhverv.«

- 5 Stk. 1 i det nævnte direktivs artikel 21 med overskriften »Princippet om automatisk anerkendelse« bestemmer:

»Medlemsstaterne anerkender de uddannelsesbeviser for læger, der giver adgang til erhvervsmæssig virksomhed som læge på grunduddannelsesniveau eller speciallæge, for sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, for tandlæger, for specialtandlæger, for dyrlæger, for farmaceuter og for arkitekter, jf. henholdsvis bilag V, punkt 5.1.1, 5.1.2, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.6.2 og 5.7.1, som er i overensstemmelse med de mindstekrav til uddannelse, der er omhandlet i henholdsvis artikel 24, 25, 31, 34, 35, 38, 44 og 46, ved at give dem samme retsvirkning på deres område som de uddannelsesbeviser, de selv udsteder, for så vidt angår adgang til og udøvelse af disse former for erhvervsmæssig virksomhed.

Uddannelsesbeviserne skal være udstedt af medlemsstaternes kompetente myndigheder og i givet fald være ledsaget af det tilhørende certifikat, jf. henholdsvis bilag V, punkt 5.1.1, 5.1.2, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.6.2 og 5.7.1.

[...]«

- 6 Litra a) i samme direktivs artikel 22 med overskriften »Fælles bestemmelser vedrørende uddannelse« er affattet således:

»For så vidt angår uddannelser omhandlet i artikel 24, 25, 28, 31, 34, 35, 38, 40, 44 og 46:

a) kan medlemsstaterne give tilladelse til deltidsuddannelse på de af de kompetente myndigheder godkendte betingelser; disse myndigheder sikrer, at denne uddannelse med hensyn til den samlede varighed, niveauet og kvaliteten svarer til heltidsuddannelsen.«

- 7 Stk. 2 og 3 i artikel 24 i direktiv 2005/36 med overskriften »Den medicinske grunduddannelse« bestemmer:

»2. Den medicinske grunduddannelse omfatter mindst seks års studier eller 5 500 timers teoretisk og praktisk undervisning ved et universitet eller under tilsyn af et universitet.

[...]

3. Den medicinske grunduddannelse skal yde garanti for, at den pågældende har erhvervet følgende kundskaber og færdigheder:

- a) fyldestgørende kendskab til de videnskaber, som lægegerningen bygger på, samt en god forståelse af videnskabelig metode, herunder principperne for måling af biologiske funktioner, vurdering af videnskabeligt fastlagte kendsgerninger og bedømmelse af oplysningerne
- b) tilstrækkeligt kendskab til raske og syge menneskers anatomi, funktioner og adfærd samt til sammenhængen mellem menneskets sundhedstilstand og dets fysiske og sociale miljø
- c) fyldestgørende kendskab til kliniske discipliner og behandlinger, som giver den pågældende et sammenhængende billede af de mentale og fysiske sygdomme, af lægegerningen set ud fra den profylaktiske, den diagnostiske og den terapeutiske synsvinkel og af den menneskelige forplantning
- d) passende klinisk erfaring på sygehuse under passende tilsyn.«

- 8 Stk. 2 og 3 i dette direktivs artikel 34 med overskriften »Grundlæggende tandlægeuddannelse« bestemmer:

»2. Den grundlæggende tandlægeuddannelse består af mindst fem års teoretiske og praktiske studier på heltidsbasis ved et universitet, ved en højere læreanstalt på et tilsvarende anerkendt niveau eller under tilsyn af et universitet og omfatter mindst det uddannelsesprogram, der er anført i bilag V, punkt 5.3.1.

[...]

3. Den grundlæggende tandlægeuddannelse skal yde garanti for, at den pågældende har erhvervet følgende kundskaber og færdigheder:

- a) fyldestgørende kendskab til de videnskaber, som tandlægevirksomhed bygger på, samt en god forståelse af videnskabelig metode, herunder principperne for måling af biologiske funktioner, vurdering af videnskabeligt fastlagte kendsgerninger og analyse af data
- b) fyldestgørende kendskab til raske og syge menneskers anatomi, funktioner og adfærd samt til den måde, hvorpå menneskets sundhedstilstand påvirkes af dets fysiske og sociale miljø, i det omfang disse forhold står i forbindelse med virksomheden som tandlæge
- c) fyldestgørende kendskab til opbygning og funktion af tænder, mund, kæber og det omgivende væv, såvel i rask som syg tilstand, samt til sammenhængen mellem disse forhold og patientens almene sundhedstilstand samt fysiske og sociale velbefindende
- d) fyldestgørende kendskab til kliniske discipliner og metoder, som giver tandlægen et sammenhængende billede af misdannelser, beskadigelser og sygdomme i tænderne, munden, kæberne og det omgivende væv, samt til tandlægegerningen set ud fra et forebyggende, diagnostisk og terapeutisk synspunkt
- e) fyldestgørende klinisk erfaring under passende tilsyn.

[...]«

- 9 Stk. 2 i det nævnte direktivs artikel 50 med overskriften »Dokumentation og formelle krav« har følgende ordlyd:

»I tilfælde af begrundet tvivl kan værtsmedlemsstaten af de kompetente myndigheder i en medlemsstat kræve en bekræftelse af ægtheden af certifikater og uddannelsesbeviser, der er udstedt i den pågældende medlemsstat, samt i givet fald en bekræftelse af, at ansøgeren for så vidt angår de erhverv, der er omhandlet i kapitel III i dette afsnit, opfylder de mindstekrav til uddannelse, der er fastsat i henholdsvis artikel 24, 25, 28, 31, 34, 35, 38, 40, 44 og 46.«

Italiensk ret

- 10 Artikel 142, andet afsnit, i Regio Decreto n. 1592 – approvazione del testo unico delle leggi sull'istruzione superiore (kongeligt dekret nr. 1592 om godkendelse af den konsoliderede lovtæst vedrørende lovene om videregående uddannelse) af 31. august 1933 (almindeligt tillæg til GURI nr. 283 af 7.12.1933), der var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen, bestemmer, at »[d]et er ikke tilladt at indskrive sig samtidigt på forskellige universiteter og på forskellige højere læreranstalter, på forskellige fakulteter eller skoler på samme universitet eller på samme læreanstalt og til forskellige universitetsuddannelser eller til forskellige eksamensbeviser på samme fakultet eller skole, jf. dog bestemmelserne i artikel 39, litra c)«.

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 11 Den 26. marts 2013 indgav Hannes Preindl, som er italiensk statsborger, en ansøgning til ministeriet om anerkendelse af det uddannelsesbevis som »*Doktor der Zahnheilkunde*«, som var blevet udstedt til ham den 8. januar 2013 af det medicinske universitet i Innsbruck (Østrig), med henblik på at udøve erhvervet som tandlæge i Italien.
- 12 Ved dekret af 20. maj 2013 anerkendte ministeriet dette uddannelsesbevis som værende et uddannelsesbevis som tandlæge efter at have fået kendskab til det dokument, der var udstedt af den kompetente østrigske myndighed, dvs. den østrigske tandlægeforening, hvori det blev bekræftet, at de minimumsbetingelser, der er fastsat i artikel 34 i direktiv 2005/36, var overholdt.
- 13 Den 16. oktober 2014 indgav Hannes Preindl en ansøgning til ministeriet om anerkendelse af det uddannelsesbevis som »*Doktor der Gesamten Heilkunde*«, der var udstedt den 20. august 2014 af det medicinske universitet i Innsbruck, med henblik på ligeledes at udøve erhvervet som »kirurg« i Italien. Denne ansøgning var bl.a. vedlagt en skriftlig erklæring fra den kompetente østrigske myndighed, dvs. den østrigske lægeforening, hvori det blev bekræftet, at dette kvalifikationsbevis overholdt de kriterier, der er fastsat i artikel 24 i direktiv 2005/36, og at det svarede til det eksamensbevis, som tildelte den akademiske grad som læge i Østrig, jf. bilag V, punkt 5.1.1, til direktiv 2005/36.
- 14 Ministeriet konstaterede efter indgivelsen af denne anden ansøgning, at de østrigske uddannelsesbeviser som tandlæge og læge var blevet udstedt til Hannes Preindl henholdsvis den 8. januar 2013 og den 20. august 2014, og at sidstnævnte uddannelsesbevis var blevet udstedt efter en lægeuddannelse af femten måneders varighed, dvs. meget kortere end de seks år, der er nødvendige for at opnå det uddannelsesbevis som læge, der er anført i artikel 24 i direktiv 2005/36.
- 15 Ministeriet rettede herefter henvendelse til den østrigske lægeforening med henblik på indhentelse af en forklaring på, hvorledes det uddannelsesbevis som læge, der var udstedt til Hannes Preindl, kunne opfylde alle de betingelser, der er fastsat i artikel 24 i direktiv 2005/36.
- 16 Den østrigske lægeforening bekræftede den 19. marts 2015, at dette uddannelsesbevis overholdt disse betingelser, og at Hannes Preindl havde påbegyndt sit tandlægestudium den 7. september 2004 og afsluttet dette den 8. januar 2013 og sit lægestudium den 21. marts 2006 og afsluttet dette den 20. august 2014.
- 17 Henset til disse oplysninger afslog ministeriet at anerkende det bevis, som gjorde det muligt for Hannes Preindl at udøve hvervet som »kirurg« i Italien, med den begrundelse, at direktiv 2005/36 ikke fastsætter, at en person kan tage to uddannelser samtidigt.
- 18 Hannes Preindl anlagde sag ved Tribunale amministrativo regionale del Lazio (den regionale forvaltningsdomstol for Lazio, Italien), idet han gjorde gældende, at ministeriets afslag klart var i strid med det princip om automatisk anerkendelse af uddannelsesbeviser som læge, der er fastsat i artikel 21 i direktiv 2005/36. Den berørte tilføjede, at de mindstekrav til uddannelse, der er fastsat i artikel 21, stk. 1, i direktiv 2005/36, og som præciseres i samme direktivs artikel 24, udtrykkeligt var blevet anset for opfyldt med hensyn til den universitetsuddannelse, som han havde fulgt, ved den overensstemmelsesattest, der var udfærdiget af den østrigske lægeforening.
- 19 Tribunale amministrativo regionale del Lazio (den regionale forvaltningsdomstol for Lazio) gav sagsøgeren medhold i søgsmålet. Ministeriet har appelleret sagen til Consiglio di Stato (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Italien). Ifølge ministeriet opregner direktiv 2005/36 de ufravigelige kriterier vedrørende den uddannelse, som skal sikres af medlemsstaterne med henblik på tildeling af et eksamensbevis for den medicinske grunduddannelse. I denne henseende bestemmer dette direktivs artikel 24 navnlig, at den medicinske grunduddannelse omfatter mindst seks års studier eller 5 500 timers teoretisk og praktisk undervisning ved et universitet eller under tilsyn af et universitet. I det

foreliggende tilfælde er flere eksaminer, som Hannes Preindl har aflagt, blevet vurderet både som en del af tandlægeuddannelsen og som en del af lægeuddannelsen. Denne praksis er mulig i henhold til Østrigs nationale lovgivning, men den er – ifølge ministeriet – i klar modstrid til bestemmelserne i direktiv 2005/36 og medfører desuden en væsentlig forskelsbehandling mellem østrigske borgere og borgere fra andre EU-medlemsstater, herunder Den Italienske Republik, hvor det udtrykkeligt er forbudt at være indskrevet på to universitetsuddannelser samtidigt.

- 20 Den forelæggende ret er af den opfattelse, at deltidsuddannelse udledes af muligheden for samtidigt at følge flere universitetsuddannelser, og er i tvivl om, hvorvidt en sådan uddannelse, til trods for den automatiske anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer som omhandlet i artikel 21 og 24 i direktiv 2005/36, opfylder de minimumsbetingelser, der er fastsat i dette direktivs artikel 24 og i bilag V hertil. I bekræftende fald ønsker denne retsinstans ligeledes oplyst, om den medlemsstat, der får forelagt ansøgningen om anerkendelse af uddannelsesbeviser, har ret til at kontrollere, om den uddannelse, der er erhvervet på deltid i hjemlandet, rent faktisk svarer til den minimumsuddannelse, der er fastsat i disse bestemmelser.
- 21 Under disse omstændigheder har Consiglio di Stato (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Indebærer [...] artikel 21, 22 og 24 [i direktiv 2005/36], at en medlemsstat, hvor der består en pligt til at følge en uddannelse på fuld tid, og hvor der som følge heraf gælder et forbud mod, at personer kan være optaget på to videregående uddannelser samtidigt, automatisk skal anerkende uddannelsesbeviser, som i oprindelsesmedlemsstaten derimod er opnået samtidigt eller i løbet af perioder, som delvist overlapper hinanden?
- 2) Såfremt spørgsmålet besvares bekræftende, kan [...] artikel 22, litra a), og artikel 21 [i direktiv 2005/36] da fortolkes således, at myndigheden i den medlemsstat, hvor der ansøges om anerkendelse, alligevel har lov til at efterprøve betingelsen om, at denne uddannelse med hensyn til den samlede varighed, niveauet og kvaliteten svarer til heltidsuddannelsen?»

Om de præjudicielle spørgsmål

Indledende bemærkninger

- 22 Som nævnt i denne doms præmis 20 er den forelæggende ret af den opfattelse, at det med rimelighed kan udledes af den omstændighed, at den berørte samtidigt fulgte flere universitetsuddannelser, at universitetsuddannelsen foregik på deltid.
- 23 Derimod har Europa-Kommissionen samt den spanske og den østrigske regering anført, at den omstændighed at følge to universitetsuddannelser samtidigt ikke nødvendigvis udelukker, at disse uddannelser svarer til fuldtidsuddannelser.
- 24 I denne henseende bemærkes for det første, at det inden for rammerne af samarbejdet i henhold til artikel 267 TEUF ikke tilkommer Domstolen, men den nationale ret at fastslå de faktiske omstændigheder, der har givet anledning til sagen, og hvilke konsekvenser disse har for den afgørelse, som retten skal træffe. For det andet skal Domstolen i henhold til kompetencefordelingen mellem sidstnævnte og de nationale retter tage hensyn til de faktiske omstændigheder og de retsregler, som ifølge forelæggelsesafgørelsen er baggrunden for de præjudicielle spørgsmål (jf. i denne retning dom af 7.6.2018, Scotch Whisky Association, C-44/17, EU:C:2018:415, præmis 24 og den deri nævnte retspraksis).

- 25 Følgelig vil de præjudicielle spørgsmål, selv om det af Kommissionen samt af den spanske og den østrigske regerings anførte ikke a priori synes blottet for enhver sandsynlighed, blive undersøgt under hensyn til de faktiske omstændigheder således som lagt til grund af den forelæggende ret.

Det første spørgsmål

- 26 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 21, 22 og 24 i direktiv 2005/36 skal fortolkes således, at de forpligter en medlemsstat, hvis lovgivning fastsætter en pligt til uddannelse på fuld tid, og et forbud mod samtidig optagelse på to uddannelser, til automatisk at anerkende uddannelsesbeviser, der er udstedt i en anden medlemsstat efter afslutning af uddannelser, der er delvist samtidige.
- 27 I denne henseende bemærkes, således som det fremgår af 19. betragtning til direktiv 2005/36, at dette, navnlig hvad angår erhvervene som læge og tandlæge, fastsætter en ordning for automatisk anerkendelse af uddannelsesbeviser baseret på en harmonisering af minimumsuddannelseskravene (jf. i denne retning dom af 30.4.2014, *Ordre des architectes*, C-365/13, EU:C:2014:280, præmis 20).
- 28 Således bestemmer artikel 21, stk. 1, i direktiv 2005/36 vedrørende princippet om automatisk anerkendelse, at hver medlemsstat bl.a. anerkender uddannelsesbeviser for læger, der giver adgang til erhvervsmæssig virksomhed som læge på grunduddannelsesniveau, og for tandlæger, jf. henholdsvis bilag V, punkt 5.1.1 og 5.3.2, til dette direktiv, som er i overensstemmelse med de mindstekrav til uddannelse, der er omhandlet i henholdsvis artikel 24 og 34 i nævnte direktiv, ved at give dem samme retsvirkning på deres område som de uddannelsesbeviser, de selv udsteder, for så vidt angår adgang til og udøvelse af disse former for erhvervsmæssig virksomhed.
- 29 Desuden bestemmer artikel 22, litra a), i direktiv 2005/36, at medlemsstaterne for så vidt angår visse uddannelser, herunder den medicinske grunduddannelse og tandlægeuddannelsen, jf. henholdsvis artikel 24 og 34 i dette direktiv, kan give tilladelse til deltidsuddannelse på de af de i disse medlemsstater kompetente myndigheder godkendte betingelser, for så vidt som den samlede varighed, niveauet og kvaliteten af denne uddannelse svarer til heltidsuddannelsen.
- 30 Endelig bemærkes, at ingen bestemmelse i det nævnte direktiv er til hinder for, at medlemsstaterne tillader samtidig optagelse på flere uddannelser.
- 31 Følgelig er anerkendelsen af uddannelsesbeviser, herunder bl.a. uddannelsesbeviset for den medicinske grunduddannelse og uddannelsesbeviset som tandlæge, automatisk og ubetinget, for så vidt som den forpligter medlemsstaterne til at anerkende ligeværdigheden af de uddannelsesbeviser, der er omhandlet i direktiv 2005/36, uden at de kan kræve, at de berørte opfylder andre betingelser end dem, der er opstillet i dette direktiv. Denne anerkendelse er baseret på, at medlemsstaterne har gensidig tillid til, at de eksamensbeviser, som udstedes af de øvrige medlemsstater, er tilstrækkelige, idet tilliden er baseret på en uddannelsesordning, hvor uddannelsesniveauet er blevet fastsat ved en fælles aftale (jf. analogt dom af 19.6.2003, *Tennah-Durez*, C-110/01, EU:C:2003:357, præmis 30).
- 32 Herefter skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 21, 22 og 24 i direktiv 2005/36 skal fortolkes således, at de forpligter en medlemsstat, hvis lovgivning fastsætter en pligt til uddannelse på fuld tid og et forbud mod samtidig optagelse på to uddannelser, til automatisk at anerkende uddannelsesbeviser, der er omhandlet i dette direktiv og udstedt i en anden medlemsstat efter afslutning af uddannelser, der er delvist samtidige.

Det andet spørgsmål

- 33 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 21 og artikel 22, litra a), i direktiv 2005/36 skal fortolkes således, at værtsmedlemsstaten kan kontrollere overholdelsen af betingelsen om, at den samlede varighed, niveauet og kvaliteten af deltidsuddannelserne svarer til heltidsuddannelsen.
- 34 Som det allerede er anført i denne doms præmis 28 og 29, fastsætter direktiv 2005/36 i artikel 21 og 22 en gensidig anerkendelse af uddannelsesbeviser som læge og tandlæge og tillader medlemsstaterne under overholdelse af visse krav at tilrettelægge deltidsuddannelser til læge og tandlæge. Ansvar for at påse, at de i direktiv 2005/36 fastsatte krav til uddannelsen – såvel de kvalitative som de kvantitative – respekteres fuldt ud, påhviler imidlertid helt og holdent den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor eksamensbeviset udstedes (jf. analogt dom af 19.6.2003, Tennah-Durez, C-110/01, EU:C:2003:357, præmis 56).
- 35 Myndigheden skal udøve sin kompetence under hensyntagen til den omstændighed, at indehaveren af et eksamensbevis kan tage til enhver af Den Europæiske Unions medlemsstater for at praktisere som følge af den automatiske og ubetingede anerkendelse af disse eksamensbeviser (jf. i denne retning dom af 19.6.2003, Tennah-Durez, C-110/01, EU:C:2003:357, præmis 56), der således som anført i denne doms præmis 31 er baseret på, at medlemsstaterne har gensidig tillid til, at de eksamensbeviser, som udstedes af de øvrige medlemsstater, er tilstrækkelige.
- 36 I denne forbindelse bemærkes, at en ordning for automatisk og ubetinget anerkendelse af eksamensbeviser således som den ordning, der er fastsat i artikel 21 i direktiv 2005/36, i høj grad ville lide skade, hvis medlemsstaterne frit kunne rejse tvivl om, hvorvidt en afgørelse om udstedelse af et eksamensbevis truffet af den kompetente myndighed i en anden medlemsstat er korrekt (jf. analogt dom af 19.6.2003, Tennah-Durez, C-110/01, EU:C:2003:357, præmis 75).
- 37 Den automatiske og ubetingede anerkendelse af eksamensbeviser forbliver imidlertid uændret, når hjemlandet udsteder et eksamensbevis efter afslutningen af en medicinsk grunduddannelse eller en tandlægeuddannelse, der udstedes i medfør af artikel 22, litra a), i direktiv 2005/36. Det påhviler i denne sammenhæng ligeledes de kompetente myndigheder i hjemlandet og ikke myndighederne i værtsmedlemsstaten at sikre sig, at den samlede varighed, niveauet og kvaliteten af deltidsuddannelserne svarer til heltidsuddannelsen, og, mere generelt, at alle de krav, der er fastsat i direktiv 2005/36, fuldt ud overholdes.
- 38 For alle tilfælde skyld skal det fremhæves, at artikel 50, stk. 2, i direktiv 2005/36 gør det muligt for værtsmedlemsstaten i tilfælde af begrundet tvivl af de kompetente myndigheder i en medlemsstat at kræve en bekræftelse af ægtheden af certifikater og uddannelsesbeviser, der er udstedt i den pågældende medlemsstat, samt i givet fald en bekræftelse af, at ansøgeren for så vidt angår de erhverv, der er omhandlet i dette direktiv, opfylder de mindstekrav til uddannelse, der er opstillet heri.
- 39 En sådan foranstaltning gør det i øvrigt muligt for værtsmedlemsstaten at sikre sig, at de certifikater og eksamensbevis, som den får forelagt, er omfattet af den automatiske og ubetingede anerkendelse (jf. analogt dom af 19.6.2003, Tennah-Durez, C-110/01, EU:C:2003:357, præmis 76).
- 40 Når en uddannelse således opfylder de uddannelseskrav, der er fastsat i direktiv 2005/36, hvilket det tilkommer myndigheden i den medlemsstat, der har udstedt uddannelsesbeviset, at kontrollere, kan myndighederne i værtsmedlemsstaten ikke afvise at anerkende dette uddannelsesbevis. Den omstændighed, at den berørte har fulgt en deltidsuddannelse i medfør af dette direktivs artikel 22, litra a), eller flere uddannelser samtidigt eller endog i perioder, som delvist overlapper hinanden, er uden betydning i denne henseende, når de uddannelseskrav, der er fastsat i det nævnte direktiv, er opfyldt.

- 41 Henset til det ovenstående skal det andet spørgsmål besvares med, at artikel 21 og artikel 22, litra a), i direktiv 2005/36 skal fortolkes således, at de er til hinder for, at værtsmedlemsstaten kontrollerer overholdelsen af betingelsen om, at den samlede varighed, niveauet og kvaliteten af deltidsuddannelserne svarer til heltidsuddannelsen.

Sagsomkostninger

- 42 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

- 1) **Artikel 21, 22 og 24 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer skal fortolkes således, at de forpligter en medlemsstat, hvis lovgivning fastsætter en pligt til uddannelse på fuld tid og et forbud mod samtidig optagelse på to uddannelser, til automatisk at anerkende uddannelsesbeviser, der er omhandlet i dette direktiv og udstedt i en anden medlemsstat efter afslutning af uddannelser, der er delvist samtidige.**
- 2) **Artikel 21 og artikel 22, litra a), i direktiv 2005/36 skal fortolkes således, at de er til hinder for, at værtsmedlemsstaten kontrollerer overholdelsen af betingelsen om, at den samlede varighed, niveauet og kvaliteten af deltidsuddannelserne svarer til heltidsuddannelsen.**

Underskrifter